CASTELUL INCHIPUIT

Adaptare de PAUL B. MARIAN

Era, odată, un principe foarte bun, pe care-l chema Ţară-Lungă, şi care domnia peste una din cele mai puternice cetăţi din lume.

El era iubit de toţi supuşii lui, fiindcă era drept şi bun. Totuş, avea un cusur care-l făcea să făptuiască mari stângăcii, cari, adesea, erau foarte neplăcute pentru bietul principe.

Era foarte încrezător şi oamenii lui dela curte puteau să-i povestească întâmplările cele mai neadevărate, fără să se teamă de a fi învinovăţiţi de minciună. Intr'o zi, principelui îi veni în gând să construiască un castel măreţ, în care voia să petreacă mai multe luni, pe fiecare an. După ce hotărîse locul pe care să se şi zidească castelul, principele chemă la sine pe meşteşugarii cei mai cunoscuţi şi le porunci să facă planurile, făgăduind o răsplată mare celui ce va isbuti mai bine.

Un mare număr de meşteşugari alergară din toate ţările şi arătară planurile cele mai iscusite şi mai frumoase; dar principele fu îndată ademenit de făgăduelile nemaipomenite ale unuia din ei, anume Vorbă-Dulce, care îi arătă un plan mai frumos decât tot ce se născocise până atunci.

El spunea că-i va construi un palat ale cărui ziduri vor fi mai uşoare ca văzduhul, mai limpezi decât cristalul cel mai curat, un palat cum nu s'ar putea lăuda a fi construit nici un rege din lume, făgăduindu-i că palatul va fi gata într'o lună, căci avea în slujba lui o ceată numeroasă şi foarte iscusită de lucrători, aduşi din ţările orientului.

Principele era plin de bucurie de fădăduelile lui Vorbă-Dulce şi dădu îndată poruncă să se înceapă zidirea castelului, poruncind totodată sfetnicilor lui să-i dea meşteşugarilor toate sumele de bani ce i-ar trebui ca să-şi termine lucrările.

Se văzu atunci sosind la locul ales o mulţime nenumărată de lucrători, cu chipul ars, cu vestminte ciudate, care păreau că vin din ţările cele mai depărtate.

Vorbă-Dulce îi conducea, lua măsuri pe pământ, alerga de colo până colo, ca un om foarte ocupat, şi totuşi numeroşi locuitori ai cetăţii, cari se duceau în fiecare zi la faţa locului, nu vedeau petrecându-se nici o schimbare, chiar în locul în care lucrătorii păreau, că lucrează cu cel mai mare zel. Nici un şanţ, nici un zid nu se vedeau în afară, şi totuş meşterul Vorbă-Dulce spunea neîncetat lucrătorilor zicându-le:

— „Săpaţi mai adânc temeliile, zidul ăsta nu e destul de înalt; uşa asta trebue să fie mai largă; puneţi aici marmoră; puneţi aici o statuie".

Şi el adăuga multe alte lucruri, cari uimeau pe privitori. Toţi căscau ochii şi nu vedeau nimic, şi totuşi nimeni nu îndrăznea să mărturisească vecinului său că nu vede nimic, fiindu-i frică să nu se înşele şi să nu fie luat drept orb.

Aşa încât fiecare, pe întrecute, se încânta de lucrările măreţe ce se făcuseră şi voia să treacă drept mai bine văzător ca oricare altul.

Principele jurase să nu viziteze castelul decât în ziua când va fi terminat cu totul; dar căuta să afle din curiozitate, în fiecare zi, cum merge lucrul castelului şi sfetnicii lui îi aduceau veşti atât de minunate, încât porunci celui mai bătrân şi priceput dintre ei să se ducă să vadă, la faţa locului, castelul şi să-i spună de cele văzute.

Sfetnicul se duse la locul cu pricina, unde meşteşugarul Vorbă-Dulce, supraveghea zidirea castelului în mijlocul unui roiu de lucrători nenumăraţi. El s'aştepta să vadă castelul aproape terminat, căci sfârşitul lunii se apropia şi în curând trebuia să vină şi principele să-l vadă.

Care nu fu mirarea sfetnicului însă, când nu văzu altceva decât pământul, fără nici o urmă de zidire. Şi totuş, Vorbă-Dulce părea mereu că e foarte ocupat, lucrătorii forfoteau în toate părţile de zor, părând tare grăbiţi.

Toţi privitorii admirau cu glas tare minunata zidire a castelului, căci nici unul nu voia să treacă drept mai puţin văzător ca vecinul său, recunoscând însă în sinea lui că nu vede nimic

Sfetnicul nu ştia ce să creadă. „Oare am orbul găinilor? îşi zicea el. E sigur că nu văd nimic şi totuşi oameni ăştia par că văd ceva. Oi fi pierdut puterea de a vedea unele lucruri? In orice caz, cel mai bun lucru e să tac, căci aş putea fi socotit ca nedemn de a-mi împlini slujba: un sfetnic trebuie să vadă mai bine ca poporul şi fiindcă toată lumea vede